

PULLZ

A person in a dark hoodie is walking away from the viewer down a narrow, stone-lined tunnel. The walls are made of rough-hewn stone, and the floor is also stone. A bright light source is at the end of the tunnel, creating a strong silhouette effect. Above the tunnel, a glowing yellow ECG line pulses across the frame. The overall atmosphere is dark and mysterious.

JOHN LUTZ

PULZ

JOHN LUTZ

2013

Copyright © 2012 by John Lutz
Translation © 2013 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu PULSE,
vydaného nakladatelství Kensington Publishing Corp.,
New York 2012,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2013

ISBN 978-80-7303-855-7

*Pro Jane Ellen Jonesovou,
skvělého člověka*

1. část

Panter se uvnitř hrudi mé tají
však nejsou žádní tací, kdo znají
jeho jméno,
jen já, a právě tak i to, co ho pohání
tam a zpět, v neklidném hledání

John Hall Wheelock
„Černý panter“

DÁLNIČE 72, STŘEDNÍ FLORIDA, 2002

Z převážení někoho, jako je Daniel Daniella, měl Garvey nahnáno. Toho zvrhlého parchanta odsoudili za zabití tří žen, ale podle některých odhadů jich měl na svědomí víc než stovku.

Všechno to byly svobodné ženy, které žily samy a hodily za hlavu opatrnost, protože ten zvrhlík měl šarmu na rozdávání, ať už ve své mužské či ženské podobě. Zmizely a nikdo je nepostrádal. Úmyslně si právě takové vybíral, mučil je a vraždil.

Vedle Garveyho seděl Nicholson. Stejně jako Garvey to byl mohutný chlap v hnědé uniformě. Dostali za úkol převézt Daniela Daniellu do zbrusu nového státního vězení s maximální ostrahou, které zatím zůstávalo v utajení. Nacházelo se poblíž Belle Glade, na opačném konci státu než Sarasota. Právě v Sarasotě Daniellu Danielovou zatkli (ten parchant byl zrovna v ženském přestrojení), když se skláněla nad tělem jedné ze svých obětí, a posléze ji – tedy jeho – odsoudili. O důkazy nebyla nouze. Daniel jako svou „vizitku“ a provokaci navlékl zavražděné spodní kalhotky své předešlé oběti – kalhotky, ve kterých na místo činu sám přišel. Usvědčila ho DNA.

Daniel byl tím nebezpečnější, že byl chytrý jako čert. Měl diplomy z Vasaru, Harvardu a Oxfordu. Nenechat se při vraždě

přistihnout by měl zvládnout levou zadní, stejně jako zvládal všechno ostatní. Ale přesto ho dopadli. Až vyčerpá všechna odvolání, čeká ho poprava.

Státní dálnice číslo 72 zela prázdnotou. Tahle část Floridy byla plochá a neobydlená, většinou jen nekonečné zelené pláně, tu a tam hnědě žíhané. Dobytkářský kraj, i když stáda krav bylo ze silnice vidět jen občas v dálce. Rozhodně větrný a prašný kraj. Po obou stranách vozovky se zvedala a zase usedala mračna zvířeného prachu. Daleko na obzoru se sbírala mnohem větší a výhrůžnější, ale do tornád měla pořád daleko.

Podle nejnovější předpovědi počasí se změnilo větrné proudění a hurikán Sophia, který se blížil k východnímu pobřeží Floridy, měl udeřit jižněji, i když ne natolik jižně, aby zkřížil cestu zaprášené bílé dodávce uhánějící po dálnici. Nabrali zpoždění, protože patnáct kilometrů za Arcadií museli měnit přetržený klínový řemen. Pokud se hurikán bude držet, kde má, nic jim nehrozí. Pokud ne, vjedou přímo do něj.

Čas od času je minul vůz v protisměru, s řevem prosvištěl kolem a hranatá dodávka se zakolébala. Na východě vířil prach víc než kde jinde, mihotal se v roztodivných tvarech. Do Garveyho vytrvale hučel vnitřní hlas, který se v něm často ozýval, když v koutku duše tušil, že se schyluje k nějakému průšvih, a odmítal dát mu pokoj.

Zničehonic se rozpršelo. Strhla se hotová průtrž mračen. Garvey rozsvítil reflektory. Do vozu začaly bušit kroupy velikosti hracích kuliček a poskakovaly po čelním skle a krátké kapotě.

„Možná bysme se měli vrátit,“ ozval se Nicholson. „Třeba ještě stihnem ujet tomu, co se sem žene.“

„Dostali jsme rozkaz převézt vězně.“ Garvey přidal plyn. Kroupy bubnovaly o přední sklo čím dál víc, jako by je metala nějaká obří ruka.

Spolu s Danielem Daniellou byl vzadu připoután ještě jeden vězeň, mladík, který pod oranžovou věžeňskou kombinézou skrýval horu svalů a spoustu tetování. Tvář zhyzděnou starými jizvami po akné měl jako vytesanou ze žuly, s křivým nosem a úzkýma zlověstnýma očima. Vypadal na ostříleného kriminálního, ale ve skutečnosti to byl tajný policista jménem Chad Bing-

ham, kterého s sebou vzali jako pojistku, kdyby se přihodilo něco nečekaného a Daniel začal dělat potíže.

Bingham by radši byl někde úplně jinde. Měl ženu a dvě děti. Ale měl taky práci.

Ta se zatím jevila jednoduše, jen se vydával za někoho jiného, seděl na zadku a tvářil se otráveně. Ale měl obavy, že při současném vývoji okolností by se brzo mohla zkomplikovat.

Krupobití neustávalo. Nicholson už začínal mít pořádný strach. Hurikány občas nečekaně mění směr. A i kdyby je Sophia minula, mohla by vyvolat tornáda. Zapnul rádio a snažil se naladit nějakou stanici, ale tady uprostřed pustiny, daleko od civilizace, se v něm ozýval jen slabý praskot.

Garvey na něm nervozitu postřehl a pokusil se vysílačkou spojit s policií v Sarasotě, ale taky docílil jen tichého praskání. A o nic líp nepochodil, ani když se zkusil spojit s policií v Belle Glade.

„Bouřka ruší signál,“ konstatoval a podíval se do Nicholsonových rozšířených modrých očí. Ještě nikdy ho neviděl takhle vynervovaného.

„Zkus mobil,“ vybídl ho Nicholson sevřeným hlasem.

„Děláš si srandu?“

Nicholson to zkusil sám, ale pochopitelně neměl signál.

Vtom se pod vozem ozvalo hlasité bouchání, až oba nadskočili úlekem.

„Asi jsme spodkem nabrali spadlou větev nebo něco, co přifoukal vítr,“ řekl Garvey.

„Zastav, vyprostíme to.“

„V týhle slotě?“ Garvey zavrtěl hlavou. „Ty kroupy by nás utloukly.“

Přes silnici před nimi se jako přízrak přehnal obří tvar natahující paže do všech stran. „Co to bylo?“ zeptal se Nicholson.

„Odhaduju, že strom,“ odpověděl Garvey.

„Tady kolem moc stromů neroste.“

„Teď už tu lítá ledacos,“ utrousil Garvey. Dodávkou zacloumal vítr.

Zničehonic mu volant přestal klást odpor. Uvědomil si, že je to tím, že nad vozem ztratil kontrolu. Vítr ho zvedl ze silnice.

Dodávka sebou smýkla ke straně a řítila se po hlíně a trávě. Pak poskočila a zase letěli vzduchem.

„Co to sakra děláš?“ zaječel Nicholson.

„Dřepím tu zrovna jako ty.“

Vůz se naklonil doleva, pak doprava a Garveymu bylo jasné, že se překotí.

„Pevně se drž!“ zařval a rychlým pohledem se ujistil, že mají oba zapnuté bezpečnostní pásy.

Vítr skučel. Ocel skřípala. Ocitli se vzhůru nohama. Garvey slyšel, jak vedle něj Nicholson něco křičí, ale přes ten lomoz mu nerozuměl.

Dodávka dlouhý kus drncala po střeše a pak se roztočila jako káča. Garvey narážel hlavou do bočního okénka.

Neprůstřelné sklo se odlamovalo v mléčných pásích s ostrými okraji a Garvey pod sebou viděl hlínu. Pak sebou dodávka prudce šklubla, na chvíli se ocitla na všech čtyřech kolech a vzápětí se zase převrátila na střechu. Garvey si přes mlhu v hlavě uvědomil, že pravou nohou pořád úporně šlape na brzdu.

Dodávka se zastavila. Garvey visící hlavou dolů v bezpečnostním pásu vyhlédl z vytlučeného okénka a zjistil, že se zrazili o jeden z těch mála stromů, které kolem přece jen rostly. Podíval se po Nicholsonovi a uviděl, že je omámený a třesťí oči. A za ním, za okénkem...

„Vypadá to, že je tam nějaký kopeček,“ křikl na Nicholsona. „Musíme vylézt ven a kouknout se, jestli se tam někde dá schovat do závětrí.“

„Vítr řádí všude!“ zařval Nicholson. „Úplně všude!“

Garvey oběma rozepnul pásy. Jak mu tělo žuchlo dolů, zabolala ho vnitřní zranění, ale zaťal zuby, nahnul se doprava k Nicholsonovi a kopl do zprohýbaných, potlučených dveří. O kousek se pootevřely. Při druhém kopanci se rozlétly; pomohl jim vítr, vyrval je z jednoho pantu a připlácl na bok dodávky.

„Ten vítr se kapku mírní,“ zalhal Garvey Nicholsonovi, ale vzápětí si s úžasem uvědomil, že vlastně nelže. Vítr už neburácel jako nákladní vlak, ale jen kvílel jako smečka tisíce zoufalých vlků. Asi tornádo vyvolané hurikánem. Doufal, že se žene pryč.

Vysoukal se z dodávky. Už přestaly padat kroupy, ale pořád zuřil liják bičováný vichrem. Garveyho bolelo celé tělo. Později se bude muset prohlédnout a zjistit, jestli utrpěl nějaká vážná zranění. S vypětím všech sil se vyškrábal na nohy a zápolil s větrem. Nicholson už taky vylezl z auta, byl na všech čtyřech a se sklopenou hlavou čelil Sophiině zuřivosti.

Zadní dveře překocené dodávky zůstaly zavřené, ačkoli střecha byla zdeformovaná a z okének se vysypalo sklo vyztužené dráty. Z jednoho okénka trčely nohy v oranžových vězeňských kalhotách a černých botách a zevnitř se ozýval křik.

Chad Bingham uvnitř dodávky krvácel, protože ho Daniel Daniella pořezal dlouhým střepem. Daniel krvácel taky, poranilo ho buď roztržité sklo nebo hrany kovu. Bingham měl rozbitou hlavu a obličej zbrocený krví. Když sebou dodávka házela, Danielovi se povedlo sebrat mu pětadvacítku, kterou měl připevněnou ke kotníku. Daniel ho prokoukl hned na začátku – skutečný vězeň by nemohl být takhle opálený.

Teď mu držel malou pistoli u krku. Bingham měl nohy zkroucené pod sebou. Ocelové madlo, ke kterému byli oba připoutáni, prasklo ve svaru, takže byli volní, ale pořád měli spoutaná zápěstí.

Danielovy nohy trčely oknem ven. Oba věděli, že v pistoli jsou náboje s dutou špičkou, které při výstřelu zblízka oběť spolehlivě a nehezky zabijí. Daniel odhodil střep a volnou rukou si rozmazal po tváři a po vlasech Binghamovu krev. Oba měli stejný vězeňský sestřih a s tváří zamazanou od krve vypadali na první pohled stejně. A Daniel potřeboval právě jen ten kratičký moment, aby stihl jednat.

Vmáčkl ústí zbraně Binghamovi do krku. „Zařvi, že je po mně, a dostaneš se odsud. Udělej to, jestli chceš přežít. Když to neuděláš, začnou se ti vnitřnostma prohánět kulky.“

Bingham třesl očima strachy. Znal Danielovu pověst a věděl, že si ji ten zabiják vysloužil právem.

„To jsem já!“ zakřičel. „Bingham. Daniel je mrtvý. Vytáhněte mě odtud!“

Zatímco křičel, Daniel mrskal nohama trčícíma z dodávky.

Zdálo se, že uběhla spousta času. Daniel zase dloubl Binghamu do krku pistolí. „Hej!“ křikl Bingham, zatímco Daniel kopal nohama. „Pomozte mi!“

Konečně Daniela popadly za kotníky silné ruce a pevně ho sevřely. A táhly a táhly. Zatímco ho vyprošťovaly, díval se Binghamovi zpříma do očí a mířil mu pistolí na varlata. Bingham ani nehlesl.

A pak už byl Daniel venku; vyletěl z dodávky jako špunt z láhve.

„Díky, díky,“ opakoval, otočil se proti větru a nabral rovnováhu. „Jste vy dva v pohodě?“

„Jsme...“

Garvey zmlkl, jako když utne, protože mu došlo, jakou udělali chybu.

Daniel k němu přikročil a vpálil mu kulku do čela.

Nicholson se dal na úprk, ale Daniel ho dvakrát zasáhl zezadu do krku. Nicholson se zhroutil, vítr ho kus odkutálel a pak o něj ztratil zájem. Daniel se sehnul, aby líp čelil vichru, a vrátil se k dodávce. Bingham se pořád choulil uvnitř a dělal mrtvého. Daniel ho střelil do varlat a Bingham zavřeštěl. Daniel věděl, že ho nikdo neuslyší, i kdyby se nachomýtl poblíž.

Se sputanýma rukama se pustil do hledání klíčků.

O pět minut později Bingham rozbitým zadním okénkem sledoval, jak pokulhávající Daniel Daniella mizí za clonou deště bičovaného větrem.

A během dalších pár minut udeřil hurikán plnou silou.

Chad Bingham později na nemocničním lůžku prohlásil, že Daniel určitě zemřel – buď podlehl svým zraněním, anebo ho zabil hurikán. Na otevřeném prostranství, kde se není kam schovat, nemohl tu smršť přežít.

Ale nakonec to byl Bingham sám, kdo podlehl svým zraněním.